

PROSPERI. «LA FE OFEREIX UNA MIRADA NOVA AL MÓN»

La vida del moviment i els passos clau dels últims anys, incloent la relació amb la política i la cultura. Una entrevista del “Corriere della Sera” amb el president de la Fraternitat de CL

Marco Ascione - 28.06.2024

«Comunió i Alliberament no renunciarà a fer el seu propi judici sobre la realitat». Davide Proserpi és un bioquímic de 52 anys, professor a la Universitat Bicocca de Milà i especialista en Nanomedicina. Milanès, casat, pare de quatre fills i amb un germà mossèn. Discret i poc conegut pel gran públic, des del 27 de novembre de 2021 ocupa l'escó més elevat a la Fraternitat de CL. Avui, dos anys i mig després del seu nomenament, accepta parlar de la relació amb la política d'un moviment que ha estat al focus d'atenció pel seu paper a l'arena pública. I de l'herència del seu predecessor, el teòleg espanyol Julián Carrón.

Professor, què és actualment el moviment que va fundar Luigi Giussani?

El que ha sigut sempre, la proposta d'una amistat que té un sol objectiu: viure i testimoniar l'esdeveniment cristià. Una proposta senzilla i oberta a tothom, que es va fer atractiva amb don Giussani i que al llarg de setanta anys ha arrelat a 90 països.

Però també es reflecteix la imatge d'un moviment dividit. Potser a la recerca d'autor. Per què el pas del teòleg espanyol cap a vostè ha creat tensions tan palpables?

Jo no parlaria d'un moviment dividit. L'Església està demanant a tots els moviments un pas de maduresa que entre altres coses implica noves maneres d'elecció d'un guia després de la mort dels fundadors. Per part nostra, la inesperada dimissió anticipada de Carrón va causar alguns traumes. Llavors no vaig ser particip d'aquella decisió, però el motiu que va donar ell de voler deixar més lliure el moviment per seguir les indicacions de l'Església em va semblar encertat.

Què va passar aleshores?

Pel que veig encara ara, lamentablement no tothom ha comprès aquesta decisió i, efectivament, a alguns els costa acceptar els canvis. Dit això, el moviment és molt més gran que qui el guia. Confio que tothom participi tant com sigui possible en el camí que estem fent ara. Cadascú hi posa la seva pedra, que es recolza sempre en la que hi ha posat la persona precedent.

Vostè ha afirmat, parafrasejant el pensament del seu predecessor, que la bellesa -de la fe, s'entén- no només pot ser «desarmada», com deia ell, sinó també «armada». És una paraula forta, és un nou pas de CL?

La bellesa del cristianisme és desarmada perquè no necessita cap poder per imposar-se. Però deia que en cert sentit també pot ser “armada”. No perquè sigui bel·ligerant, sinó perquè planteja un significat. Crist, que és el significat de totes les coses, salva el món

oposant-se a vegades a les lògiques del món. La proposta de don Giussani ens ha atret justament perquè és un anunci cristià integral, sense rebaixes. I sense cedir a la temptació de prendre un sol fragment de veritat, ni tan sols els que resulten més còmodes o afavoreixen el consens. L'experiència ens diu que així, al final, els comptes de la vida no quadren.

La Fraternitat, en l'àmbit polític, ha sigut molt de temps propera a la Democràcia Cristiana i després a Forza Italia. Després va venir l'intent de Carrón de desmarcar CL de la política. Avui molts polítics que s'han educat amb vostès militen a Fratelli d'Italia. Això significa que, per a la cúpula, el de Meloni és un partit al qual mirar?

No comparteixo el que diu sobre la militància, em sembla que hi ha una representació repartida entre diversos partits. Pot dir-se que en les últimes dècades potser hem trobat més consonància i espai d'acció en un àmbit diguem-ne moderat, però no manquen persones properes a la nostra història que estan implicades en altres àmbits. I no oblidem certes experiències institucionals molt rellevants. Entre els objectius de CL no hi ha el d'identificar-se amb un partit i el compromís polític sempre és personal i lliure. Els que uneix és el judici que dicta la fe sobre la realitat. Dins d'aquesta unitat, fins i tot en política, és on es testimonia la humanitat nova que porta Crist. No renunciarem a aquest testimoni.

Tampoc no ha parlat amb el diputat de FdI i membre de CL Lorenzo Malagola, autor de l'esmena sobre l'avortament i la presència de grups provida a les clíniques?

He conegut la seva iniciativa per la premsa. CL no guia les iniciatives dels polítics sobre l'agenda catòlica. Dit això, la fe no està separada de la realitat i ofereix una mirada nova al món. La qüestió antropològica és un dels nostres focus d'atenció.

Aleshores, estan d'acord amb Malagola i donaran guerra en qüestions com l'avortament i l'eutanàsia? Es tracta d'una qüestió molt discutida dins la centredreta. En matèria de drets civils, Marina Berlusconi, per exemple, se sent més «en sintonia amb l'esquerra amb sentit comú».

Sobre aquests temes no ens separem ni un mil·límetre del que sempre ha dit l'Església. Els polítics, que facin política. No buscarem l'enfrontament en tots els àmbits, sinó que ens interessa aprofundir i mostrar la conveniència de la visió cristiana de la vida per a tothom. I defensar la llibertat de poder fer-ho, també públicament.

El Meeting és un gran aparador cultural. També ho sol ser per al govern de torn. La primera ministra va ser molt aplaudida pel públic de CL fa dos anys. Hi tornarà aquest any?

No ho sé, no participo en aquestes decisions, sobre les quals el Meeting té la seva pròpia autonomia. Però permeti'm dir que el Meeting és molt més que un aparador polític. És una de les expressions culturals més significatives que neixen d'aquesta pertinença de la fe a la vida de la qual li parlava. Respecte als aplaudiments, li diré que el públic del Meeting és un públic intel·ligent i si aplaudeix és perquè aprova el que sent o almenys ho troba interessant. Hi ha altres primers ministres que han rebut aplaudiments, i també se n'ha criticat algun.

Quina relació té CL amb la Companyia de les Obres, definida tradicionalment com el braç econòmic del moviment? I per què ha sigut precisament la CdO, i no vostès directament, qui s'ha posicionat davant de les eleccions europees?

És exactament igual que el Meeting. Té un origen comú, però el mateix espai d'autonomia i llibertat. D'altra banda, la CdO també engloba a molta gent que no és de CL. Per això no és correcta aquesta definició que menciona, tot i que lamentablement és habitual. Pel que fa al document publicat abans de les eleccions europees, forma part del nostre mètode educatiu valorar qui arrisca en un judici que considerem veritable i proposar-lo per a tothom.

Per la raó que sigui, Roberto Formigoni no s'ha presentat a les europees. Això l'ha disgustat o l'ha alleujat?

El judici sobre Formigoni no es pot reduir al seu procés i cal reconèixer els seus mèrits, com l'intent d'aplicar el principi de subsidiarietat amb les reformes que va fer a la Llombardia. Però cadascú té una trajectòria i les tasques de la vida poden canviar. Ara, per exemple, podria transmetre als joves molts aspectes positius de la seva experiència política.

Al papa Francesc se'l considera un jutge sever amb els moviments, ha tornat a dirlos: «no us mireu el melic». Com pensa respondre a aquesta petició?

La meua experiència en relació al Papa és just el contrari del que vostè diu. Personalment, en ell sempre hi he trobat una confrontació afectuosa i paternal. Com tots els pares, a vegades et corregeix per tal que creixis. Francesc ha captat la importància dels moviments a l'Església i ens ajuda a comprendre que la nostra tasca està en funció de l'Església, no en funció de nosaltres mateixos. Si ens limitem a educar-nos entre nosaltres no serem res més que una altra parròquia fora de la parròquia. La nostra tasca és la missió, construir l'Església al món.